

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

po rozpoznaniu

w sprawie **T. C.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,

na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 15 kwietnia 2021 r.

z urzędu kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 29 września 2020 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 30 grudnia 2016 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł

1. na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 w zw. z art. 429 § 1 w zw. z art. 524 § 1 k.p.k. pozostawić kasację bez rozpoznania;

2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.

UZASADNIENIE

T. C. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 grudnia 2016 r., sygn. akt III K (...), za udział w zorganizowanej grupie przestępczej (art. 258 § 3 k.k.) oraz przestępstwa przeciwko mieniu i dokumentom, popełnione w ramach tej grupy w okresie od 8 czerwca 2001 r. do 7 lutego 2005 r., kwalifikowane z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 299 § 5 i 6 k.k. w zw. z art. 299 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

Wyrok ten zaskarżył w całości obrońca oskarżonego, stawiając w apelacji zarzuty:

I. w odniesieniu do pkt 9 wyroku (zarzut nr VII aktu oskarżenia) :

1. obrazy przepisów prawa materialnego - art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 k.k., polegającej na bezzasadnym uznaniu, że T. C. działał z zamiarem kierunkowym oszukania nieustalonych odbiorców finalnych paliwa - art. 271 § 1 k.k. - przez bezzasadne uznanie, że oskarżony sporządził jakikolwiek nieprawdziwy dokument w postaci faktury sprzedaży komponentów oraz że faktura sprzedaży stanowi dokument w rozumieniu tego przepisu;

2. obrazy przepisów prawa procesowego mającej wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 i art. 366 § 1 k.p.k., polegającej na zaniechaniu wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy przez odrzucenie wniosku obrony o powołanie biegłego księgowego;

II. w odniesieniu do pkt 12 wyroku (zarzut VIII aktu oskarżenia) - obrazy przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 6 § 1 k.k., art. 11 § 1 k.k. i art. 299 § 1 k.k., polegającej na bezzasadnym uznaniu, że ten sam czyn opisany w pkt 9 wyroku, uznany za oszustwo, stanowi jednocześnie przestępstwo „prania brudnych pieniędzy”;

III. w odniesieniu do pkt 14 wyroku (zarzut IX aktu oskarżenia) - błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na uznaniu, że T. C. miał uprawnienia formalne do występowania w imieniu F. H. "F." z siedzibą w B. oraz firmy „M.” Sp. z o.o. z siedzibą w P. i wykorzystując działalność tych firm, założył wspólnie z J. C. i Z. Ł. grupę przestępczą, zajmującą się oszukańczym handlem produktami ropopochodnymi i kierował nią.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie T. C. od przypisanych mu czynów, względnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 29 września 2020 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w pkt 1. - co do czynu przypisanego oskarżonym Z. Ł. i T. C. odpowiednio w jego punktach 1 i 9 - ustalił, że nabyli w Rafinerii T. ropopochodne komponenty paliwowe w łącznej ilości 59.674,5 ton o łącznej wartości 89.382.814,9 zł;
 - w pkt 2. - co do czynu przypisanego oskarżonym Z. Ł. i T. C. odpowiednio w punktach 4 i 12 zaskarżonego wyroku - ustalił, że łączna kwota, co do której oskarżeni w ramach tego czynu podejmowali działania mające udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępczego pochodzenia środków oraz ich zajęcie, przez co osiągnęli znaczną korzyść majątkową, wynosiła 17.431.541,20 zł, jak również, że kwota przelewu w ramach działalności spółki M. sp. z o.o. z siedzibą w P. na rzecz T. R.F. wynosiła 725.000 zł. Wyeliminował też z opisu tego czynu przelewy i kwoty przelewów Firmy Handlowej F. J.C. z siedzibą w B. na rachunki bankowe P.H.U. A. z siedzibą w K. i P.H.U. G. z siedzibą w S.;
- w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał zaś w mocy.

Dnia 4 grudnia 2020 r. do Sądu Apelacyjnego wpłynęła kasacja od wyroku Sądu Odwoławczego, złożona i opłacona w imieniu T. C. przez jego obrońcę z wyboru, adw. Ł. J., który wstąpił do postępowania dnia 3 listopada 2020 r.

Zarządzeniem z dnia 7 stycznia 2021 r. Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) przyjął tę kasację, jako odpowiadającą warunkom formalnym.

W pisemnej odpowiedzi na wniesioną kasację prokurator Prokuratury Regionalnej w [...] wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja złożona przez obrońcę skazanego dotknięta jest wadą formalną, która uniemożliwia jej rozpoznanie.

Jak wynika z akt postępowania, jak również informacji uzyskanych z Sądu Apelacyjnego w (...), w sprawie T. C. nie złożono wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego. Nie uczynił tego skazany osobiście, ani ktokolwiek działający w jego imieniu. Tymczasem „tylko strona, która złożyła wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego nabywa uprawnienie do złożenia kasacji w terminie 30 dni od otrzymania odpisu tego uzasadnienia. Pisemne uzasadnienie tych orzeczeń sąd odwoławczy co do zasady sporządza na

wniosek strony (art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.)” (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 marca 2021 r., sygn. akt III KK 30/21).

Zapowiedź kasacji, zawarta we wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia, rozpoczyna postępowanie okołokasacyjne. Od dnia doręczenia wyroku z uzasadnieniem natomiast biegnie 30-dniowy termin do złożenia kasacji. Przedmiotowy wniosek składa się w sądzie, który wydał orzeczenie w terminie 7 dni od daty ogłoszenia orzeczenia (a jeżeli ustawa przewiduje jego doręczenie, od daty tego doręczenia). Powyższe terminy obowiązują wszystkie strony oprócz podmiotów specjalnych – a więc Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich oraz Rzecznika Praw Dziecka (por. art. 524 § 1 i 2 k.p.k.).

Jak wynika z protokołu ogłoszenia wyroku (k. 2822), podczas ogłoszenia wyroku Sądu Apelacyjnego T. C. był reprezentowany przez obrońcę w osobie adw. R. K., działającego w zastępstwie zmarłego w trakcie postępowania apelacyjnego obrońcy skazanego. Sąd pouczył obecnych – w których gronie zabrakło T. C. – że wyrok jest prawomocny, a jego uzasadnienie na piśmie zostanie sporządzone na wniosek złożony w terminie 7 dni od daty ogłoszenia wyroku, wspominając też o treści art. 422 § 2 k.p.k. T. C. miał więc możliwość uczynić zadość obowiązкови wystąpienia z wnioskiem o doręczenie wyroku z uzasadnieniem w ustawowym terminie.

Zaniechanie tego działania zamknęło mu drogę do złożenia kasacji i stanęło na przeszkodzie rozpoznaniu środka zaskarżenia wniesionego na rzecz skazanego przez obrońcę z wyboru adw. Ł. J. W tej sytuacji konieczne było pozostawienie kasacji obrońcy T. C. bez rozpoznania, bezprzedmiotowe było też rozpoznanie zawartego w niej wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z art. 637 § 1 w zw. z 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.